

2. Przesłanie Ojca Świętego do bpa Trewiru Stefana Ackermanna na otwarcie pielgrzymowania do „Świętej Tuniki” z okazji 500-lecia jej publicznego pokazywania (katedra w Trewirze, 13 kwietnia 2012)

Mojemu Czcigodnemu Bratu
Stefanowi Ackermannowi
Biskupowi Trewiru

W tych dniach w katedrze w Trewirze pokazana zostanie święta tunika, dokładnie pięćset lat po jej pierwszym publicznym wystawieniu, którego dokonał abp Richard von Greiffenklau na życzenie cesarza Maksymiliana przez otwarcie głównego ołtarza. Z powodu tej szczególnej okazji udaję się również w myślach jako pielgrzym do tego starożytnego miasta biskupiego Trewir, by się jednocześnie przyłączyć do rzeszy wiernych, którzy w nadchodzących tygodniach wezmą udział w pielgrzymce do „Świętej Tuniki”. Waszą Ekscelencję, obecnych współbraci w posłudze biskupiej, księży i diakonów, zakonników i wszystkich, którzy zgromadzili się na rozpoczęcie pielgrzymki w katedrze trewirskiej, zapewniam o łączności i bliskości Następcy Piotra.

Od pierwszego pokazania w 1512 r. święta tunika przyciąga do siebie wiernych, relikwia ta uobecnia przecież jedno z najbardziej dramatycznych momentów w ziemskim życiu Jezusa, Jego umieranie na krzyżu. Rozdanie szat ukrzyżowanego między żołnierzy wydaje się przy tym być tylko marginalnym epizodem, jaki Ewangelie synoptyczne także tylko ubocznie wspominają. Jan Ewangelista rozwija jednak to zdarzenie z pewnym szczególnym świętowaniem. Jako jedyny wskazuje na tunikę, która „nie była szyta, ale cała tkana od góry do dołu” (19, 23). Czyni to wydarzenie jasnym i pomaga nam z wiarą patrzeć na tajemnicę zbawienia, przez tę relikwię.

Tunika, tak mówi nam Jan, jest z jednego kawałka. Żołnierze, którzy zgodnie z rzymskim zwyczajem dzielili między siebie własność ukrzyżowanego jak zdobycz, nie chcą tej sukni rozrywać. Rzucają więc losy, i tak tunika zostaje w całości zachowana. Ojcowie Kościoła wskazują tu na jedność Kościoła; został on przez miłość Chrystusa ustanowiony jako jedna, niepodzielona wspólnota. Święta tunika pragnie nam to uświadomić. Miłość Odkupiciela jednoczy to, co jest podzielone. Kościół jest jeden w wielu. Chrystus nie likwiduje różnorodności ludzi, ale łączy ich w byciu dla siebie i z innymi chrześcijanami, którzy na rozmaity sposób sami, jeden drugiemu, mogą być pośrednikami u Boga.

Tunika Chrystusa jest „cała tkana od góry do dołu” (J 19, 23). To jest dalszy obraz dla Kościoła, że nie żyje on z siebie samego, lecz z Boga. Jako jedna, niepodzielona wspólnota jest dziełem Boga, a nie wytworem ludzi i ich biegleści. Święta tunika chce tu być jednocześnie napomnieniem dla Kościoła, aby został wierny swojemu początkowi i był świadomy, że Jego jedność, konsens, skuteczność, wreszcie jego świadectwo tylko z góry są stworzone i od Boga mogą być podarowane. Dopiero kiedy Piotr wyznał: „Ty jesteś Chrystus” (por. Mt 16,16), otrzymał władzę wiązania i rozwiązywania, a w ten sposób służbę Kościołowi.

W końcu Święta tunika nie jest żadną togą, żadnym kosztownym odzieniem, które wyraża rolę społeczną. Jest prostą dolną szatą, która jest po to, aby swego nosiciela okrywać i chronić, zachować go przed kompromitacją. Ta suknia jest niepodzielonym darem Ukrzyżowanego dla Kościoła, który uświęcił go swoją Krwią. Dlatego Święta tunika przypomina Kościołowi jego własną godność. Tak często widzimy, w jak kruchych naczyniach (por. 2 Kor 4,7) nosimy skarb, który Pan nam powierzył w swoim Kościele, i jak przez naszą samowolę, nasze słabości i błędy integralność Ciała Chrystusa jest okaleczona. Tu potrzebna jest stała gotowość do pokuty i pokora, aby naśladować Pana w miłości i prawdzie. Jednocześnie nie można i nie wolno wydawać na łup szczególnej godności i integralności Kościoła i wystawiać go na krzyk opinii publicznej na miejscu stracenia.

Jubileuszowa pielgrzymka odbywa się pod hasłem, owszem z prośbą do Pana: „I połącz to, co jest podzielone”. Nie chcemy zatrzymać się w rozdrobieniu. Pragniemy Pana prosić, aby nas prowadził na wspólnej drodze wiary i znowu na nowo uczyni żywymi jej treści. Tak możemy we wzajemnym wzroście wszystkich chrześcijan w wierze, w modlitwie i świadectwie pośród potrzeb tego czasu poznać także Jego wspaniałość i dobroć. Na to Tobie i wszystkim, którzy udają się w tych tygodniach na pielgrzymkę do Świętej tuniki do Trewiru, udzielam z serca apostołskiego błogosławieństwa.

Z Watykanu, w Wielki Piątek, 6 kwietnia 2012 r.

BENEDICTUS PP. XVI

(tekst w języku niemieckim na stronie:

http://www.vatican.va/holy_father/benedict_xvi/messages/pont-messages/2012/documents/hf_ben-xvi_mes_20120406_sacra-tunica_ge.html -

Tłum. bp Stefan Cichy)